

ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Μητροπολιτικός Ί. Ν. Υπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Καλαμάτας

Δευτέρα, 13 Νοεμβρίου 2023

«Χρυσόρρειθρον ἄρα καὶ χρυσόπλοκον γλῶτταν πῶς δυνατὸν ὀστρακίνη ἐγκωμιάσαι ἀξίως; Νοῦν ὑψηλὸν καὶ ὄντως οὐράνιον καὶ περιβλεπτον καὶ μηδὲν ἀποδέοντα ὀξυωπίας ἀγγέλων πῶς χθαμαλὸς καὶ γαιώδης καὶ μεμυκῶς ἐξειπεῖν ἱκανὸς χρηστὸν περὶ ἐκείνου; Φρόνημα μέγα καὶ θεοειδῆ καρδίαν πῶς φρόνημα μικρὸν καὶ ῥυπαρὰ καρδία δυνατὸν εὐφημῆσαι ἀξίως; ... Ἀστέρα θεολαμπῆ καὶ πολύφωτον ἥλιον τὶς συνάψειε σπινθήρ πυρεκβόλιος; Ὡσπερ οὖν τὰ τῶν ῥηθέντων εἰκονισμάτων ἰνδάματα ἀδυνατοῦσι πρὸς τὰ ἀντικείμενα, οὕτω καὶ γὰρ πρὸς τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἐγκώμια.»¹

Σεπτὲ Ἀρχιεράρχα καὶ Ἄγγελε τῆς ἐνταῦθα παροικούσης Ἐκκλησίας τῆς «καλλιωνύμου» Μεσσηνίας καὶ Πρόεδρε τῆς εὐχαριστιακῆς αὐτῆς συνάξεως,

Σεβασμιώτατοι συνεορτασται Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πατέρες καὶ ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ,

Ἀδυνατεῖ ἡ πεπερασμένη χοϊκὴ γλῶσσα καὶ διάνοια νὰ ἐξυμνήσῃ τὸν σήμερον ἐορταζόμενον μέγαν Ἅγιον καὶ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτὴ εἶναι δικαιολογημένη καὶ πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἓνας μέγαν Ἅγιος καὶ ἐγκωμιαστὴς τοῦ Ἁγίου μας, ὁ Ὅσιος Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος ἐκ τῆς μαρτυρικῆς καὶ ἀγιοτόκου Κύπρου, ἐξέφρασε τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν ἐγκωμιάζοντας τὸν Ἅγιον Χρυσόστομον.

«Ἡμεῖς δέ, ὧ πατέρων πάτερ καὶ διδασκάλων ἔξαρχε καὶ ταξίαρχα, τί σοι προσοίσωμεν ὑπαντήσαντες μετὰ χρόνους τοσοῦτους; ῥήσεις

---

¹ Ὁσίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, Πανηγυρικὴ Α' 21, 1. Παπατριανταφύλλου-Θεοδωρίδη Ν. – Γιάγκου Θ., *Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου Συγγράμματα: Πανηγυρικὴ Α', τ. Γ',* ἔκδ. Ἱερὰ Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Ἁγίου Νεοφύτου, Πάφος 1999, σ. 573.

ἐπαίνων καὶ λόγους ἐγκωμίων; Ἀλλὰ τῆς σῆς ἐδεῖτο φωνῆς τε καὶ γλώσσης καὶ διανοίας ὁ τολμῶν ἐπαίνους προσοῖσά σοι. Ἀλλ' ὅμως, εἰ πόρρω τούτων τυγχάνοντες, οὐ καθοκνήσομεν μικρὰ χαιρετίσαι σε πόθῳ καὶ συστεῖλαι τόν λόγον». ²

Προσεγγίζοντες τὸν θαυμαστὸν βίον, τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου πατρός Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ ἀδυναμία μας μεγιστοποιεῖται. Εἶναι ἕνας ἐκ τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ ἐκπληκτικώτερος ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἡ εἴσοδος του εἰς τὸ προσκήνιον τῆς Ἱστορίας συμβαίνει εἰς μίαν καθοριστικὴν στιγμήν διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κλέος τῆς θεολογίας. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις του συμπίπτουν κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ τοῦ κολοφῶνος τῆς θεολογικῆς σκέψεως καὶ τῶν θεολογικῶν γραμμάτων. Ἡ συνάντησις καὶ ἡ κρᾶσις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως τῶν προγόνων μας μετὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανικοῦ λόγου, συντελεῖται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ὀμιλοῦμε δι' ἀπορρόφησην ἢ ἀντικατάστασιν τῆς μιᾶς ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ διὰ συμπλήρωσιν καὶ ἀλληλοπεριχώρησιν καὶ νοηματοδότησιν τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως καὶ ἀναζητήσεως.

Δι' αὐτὸν ὠμίλησαν καὶ ἔγραψαν μεγάλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ πλεῖστοι ὅσοι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον του ἀποτελοῦν σταθμὸν, φάρον καὶ παράδειγμα διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἐγκώμιον τοῦ Νικήτα Παφλαγόνοιο περὶ τὸ 896 μ.Χ. «εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον», ἀναφέρεται: «Θεῖος Χρυσόστομος, χριστοειδὴς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν, χριστοπρεπὴς τὸν βίον καὶ τὸν λόγον, ἱερός τοῦ Θεοῦ θεράπων, καλὸς ποιμὴν, μέγας τοῦ λόγου παῖς καὶ θεραπευτής, μετὰ τοὺς ἀποστόλους ποιμὴν μέγας καὶ διδάσκαλος, ἀπόστολος ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ, μέγας Χρυσόστομος, μέγας Ἀρχιερεὺς, θεορῶμων καὶ θεοειδὴς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ὁ πολὺς τοῖς λόγοις, πλείων δὲ τοῖς ἔργοις, ...» ³

² ὅπ. ἀν., Πανηγυρικὴ Α' 21, 36, Παπατριανταφύλλου-Θεοδωρίδη Ν. – Γιάγκου Θ., Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου Συγγράμματα: Πανηγυρικὴ Α', τ. Γ', ἔκδ. Ἱερὰ Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Ἁγίου Νεοφύτου, Πάφος 1999, σελ. 580.

³ Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Θέμελη, «Ἡ κοσμητικὴ φρασεολογία εἰς τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ἐν τῇ ἐν χρήσει ὕμνογραφίᾳ», ΘΕΟΛΟΓΙΑ, τ. ΚΗ', Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1957, τευχ. Β', σ. 175.

Ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἐπεδαψίλευσεν ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ βου αἰῶνος, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ἀποκαλεῖται «Χρυσόστομος» καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τῆς μεγαλύτερης μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ σπουδαιότερος ῥήτωρ Αὐτῆς καὶ ὁ ἐξοχώτερος τῶν συγγραφέων Τῆς. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δὲ τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπόν του εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀποδίδεται τρεῖς φορὰς κατ' ἔτος, καταδεικνύοντας τὴν πρέπουσαν εὐλάβειαν πρὸς τὸν μέγαν Ἅγιον, «τὸν κυρίαρχον καὶ βασιλέα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἄμβωνος».

Ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Ὅσιος Νεόφυτος ὁ Ἐγλειστός, συνεχίζει ἐγκωμιαστικῶς: «Οὗτος οὖν, οὗτος ὁ μέγας τῆς οἰκουμένης φωστῆρ, ὁ μέγας τῶν μεγάλων μυστηρίων Θεοῦ μύστης καὶ μυσταγωγός, ὁ μέγας τῶν μεγάλων ψυχικῶν σηπεδόνων ἄριστος ἰατρός, ὁ μέγας τῶν ἐν σκότει ἀμαρτημάτων νυκτομαχούντων φωταγωγός καὶ ῥύστης, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταῖς διδαχαῖς κυκλοειδῶς περιέχων μέγας ὠκεανός,... ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ὁ μέγας ὑποφήτης τῆς χάριτος, ὁ μέγας τῶν ἀδύτων ἐξηγητῆς ἀκριβέστατος, ὁ κῆρυξ τῆς μετανοίας, ὁ οὐρανοφάντωρ καὶ διαπρύσιος τῶν θείων εὐαγγελίων ῥητορευτῆς καὶ τῆς θεοπνεύστου καθόλου θείας γραφῆς, ὁ ἐγγυητῆς τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ πρὸς μετάνοιαν ἔλκων θεῖος Χρυσόστομος...».⁴

Δικαίως ὁ ἱερός Πατήρ ἐδοξάσθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμά Τῆς. Ἠγάπησεν ὑπερβαλλόντως τὸν ἄνθρωπον καὶ κυρίως τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀντικρύζει τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὸν πεπτωκότα ἀλλὰ καὶ θεούμενον ἄνθρωπον. Συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε»⁵, ἠνάλωσε τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τοῦ ποιμνίου του. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπην προσφέρει: «Ὁ ἀγαπῶν οὐκ ἐπιτάττει βούλεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπιτάττεσθαι· καὶ χαίρει μᾶλλον ἐπιταττόμενος, ἢ περ ἐπιτάτων. Ὁ ἀγαπῶν χαρίζεσθαι βούλεται μᾶλλον, ἢ χάριν λαμβάνειν· ... Ὁ ἀγαπῶν

⁴ ὅπ. ἀν., Πανηγυρικὴ Α' 21, 2. Παπατριανταφύλλου-Θεοδωρίδη Ν. – Γιαγκου Θ., *Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου Συγγράμματα: Πανηγυρικὴ Α', τ. Γ',* ἔκδ. Ἱερά Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Ἁγίου Νεοφύτου, Πάφος 1999, σ. 574.

⁵ Ματθ. κε' 40.

καὶ βούλεται χαρίζεσθαι τῷ ἀγαπωμένῳ, καὶ οὐ βούλεται δοκεῖν χαρίζεσθαι».⁶

Ὅμιλεῖ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ χωρία του εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀγαπητικὴν σχέσιν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπον. Λέγει ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὁ ἱερός Πατήρ διὰ τὸν ἄνθρωπον: «ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφή, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ῥίζα, ἐγὼ θεμέλιος, πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγώ· μηδενὸς ἐν χρεῖα καταστῆς.... ἐγὼ καὶ φίλος, καὶ μέλος, καὶ κεφαλή, καὶ ἀδελφός, καὶ ἀδελφή, καὶ μήτηρ, πάντα ἐγώ, μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ πένης διὰ σέ καὶ ἀλήτης διὰ σέ, ἐπὶ σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ, ἄνω ὑπὲρ σοῦ ἐντυγχάνω τῷ Πατρὶ, κάτω ὑπὲρ σοῦ πρεσβευτῆς παραγέγονα παρὰ τοῦ Πατρός. Πάντα μοι σύ, καὶ ἀδελφός, καὶ συγκληρονόμος, καὶ φίλος, καὶ μέλος. Τί πλέον θέλεις;».⁷

Αὐτῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός ἐπιθυμεῖ διακαῶς ὁ ἱερός Πατήρ νὰ καταστοῦν ἀποδέκτες καὶ κοινωνοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ παρακλητικῶς ἀπευθύνεται εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐποχῆς του καὶ εἰς ὅλους ἐμᾶς, νὰ μὴ μένωμε χωρισμένοι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ ῥαθύμως ἀμελοῦντες τὴν προσευχήν: «Σχολάσατε τοίνυν διαπαντός καὶ παραμείνατε τῷ Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, ἕως οὔ οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς καὶ μηδὲν ἕτερον ζητήσατε, ἢ μόνον ἔλεος παρὰ Κυρίου τῆς δόξης. Ζητοῦντες δὲ ἔλεος, ἐν ταπεινῇ καὶ ἐλεεινῇ καρδίᾳ ζητεῖτε, καὶ βοᾶτε ἀπὸ πρωτῆς ἕως ἑσπέρας, εἰ δυνατόν, καὶ ὅλην τὴν νύκτα, τό, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς... Παρακαλῶ σὺν ὑμᾶς, μὴ χωρίζετε τὰς καρδίας ὑμῶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ προσμένετε καὶ φυλάττετε αὐτὴν μετὰ τῆς μνήμης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντοτε, ἕως οὔ ἐμφυτευθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἔσω ἐν τῇ καρδίᾳ»⁸

Ὁ ἱερός Πατήρ ἐμπόνως καὶ ἐνθέως ἐνδιαφερόταν διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν καὶ ὡς ἐρμηνευτῆς τῶν θείων Γραφῶν ἀσκοῦσε ἐρμηνεῖα καὶ θεολογία ταυτοχρόνως, διότι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤμποροῦσε νὰ κατανοήσῃ τὸν ἐν Χριστῷ καινὸν

⁶ Ἰεροῦ Χρυσόστομου, «Περὶ τῆς τελείας ἀγάπης...», 2, ΕΠΕ 31, 340.

⁷ Ἰεροῦ Χρυσόστομου, Ὅμιλία οστ' εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ΕΠΕ, 12, 34.

⁸ Ἰεροῦ Χρυσόστομου, Ἐπιστολὴ πρὸς Μοναχοὺς, ΡG 60, 752.

ἄνθρωπον. Δι' αὐτῆς ἔδιδε ἔρεισμα στήν ἠθική καὶ τῆς προσέφερε ρεαλισμόν. Σὲ καμμία περίπτωση δὲν τοῦ ἀρκοῦσε ἡ ἠθικολογία τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων. Διὰ νὰ διαφωτίσῃ καὶ νὰ φανερώσῃ πειστικῶς τὸ ἦθος καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μετέχει τῆς θεωμένη ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ὠφείλε νὰ θεολογήσῃ εὐρύτατα, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἔργον τῆς θείας Οἰκονομίας, νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, νὰ θεολογήσῃ δηλαδὴ.

Μία τοιαύτη θεολογία, ὅμως, δὲν ἦτο δυνατὴ μὲ μίαν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Κειμένων, ἀλλὰ, μὲ μίαν βαθυτέραν εἴσοδον εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν δηλώνει τὸ γράμμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ «κεκρυμμένον βάθος», ὅπως ὁ ἴδιος λέγει. Αὐτὴ ἡ εἴσοδος ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ μόνον μὲ τὴν καθοδήγησιν καὶ τὸν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Διὰ τοῦτο προσήκει ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀνωθεν χάριτος ὁδηγουμένους καὶ παρὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔλλαμψιν δεξαμένους, οὕτως ἐπιέναι τὰ θεῖα λόγια. Οὐδὲ γὰρ σοφίας ἀνθρωπίνης δεῖται ἡ θεία Γραφή πρὸς τὴν κατανόησιν τῶν γεγραμμένων, ἀλλὰ τῆς τοῦ Πνεύματος ἀποκαλύψεως, ἵνα, τὸν ἀληθῆ νοῦν τῶν ἐγκειμένων καταμαθόντες, πολλὴν ἐκεῖθεν δεξώμεθα τὴν ὠφέλειαν».⁹ Καὶ εἰς ἄλλον σημεῖον, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, προτρέπει: «Μὴ τοίνυν ἀπλῶς παρατρέχωμεν τὰ ἐν ταῖς θεαῖς Γραφαῖς κείμενα, μηδὲ ἐξ ἐπιπολῆς τοῖς λεγομένοις προσέχωμεν, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος ἑαυτοὺς καθέντες καὶ τὸν ἐναποκείμενον πλοῦτον καταμαθόντες, δοξάσωμεν τὸν Κύριον».¹⁰

Προσευχητικῶς εὐρισκόμενοι σήμερον μέσα εἰς αὐτὸν τὸν περίλαμπρον Ναόν, στρέφομεν τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸν Τρισάγιον Θεόν, τὴν ὑπερευλογημένην Κυρίαν Θεοτόκον τὴν σκέπην καὶ προστασίαν τῆς Καλαμάτας, τὴν Παναγίαν τὴν Ὑπαπαντὴν καὶ τὸν ἔμπροσθέν μας πνευματικῶς καὶ νοερῶς ἰστάμενον ἐν μέσῳ ὅλων ἡμῶν, Ἅγιον Χρυσόστομον· ἀπευθύνομεν δὲ ἅπαντες σύμφυχοι καὶ συμπροσευχόμενοι δέησιν, διὰ τὸν ταυτῶνυμον τοῦ ἱεροῦ Πατρός, Πατέρα καὶ Μητροπολίτην μας Κύριον Χρυσόστομον διὰ τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν αὐτοῦ, σὺν ταῖς εὐχαῖς τῶν ἐν οὐρανοῖς συνεορταζόντων σήμερον, μακαριστῶν προκατόχων του καὶ συνωνύμων του, τοῦ μεγάλου καὶ

⁹ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν Γένεσιν ΚΑ' α', PG 53, 175.

¹⁰ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν Γένεσιν ΕΒ' 3, , PG 54, 535.

λαοφιλοῦς Μητροπολίτου Χρυσοστόμου Δασκαλάκη, καὶ τοῦ ἱεροπρεποῦς, καὶ ἐργατικοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου Θέμελη.

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας,

Ὅρατὴ κεφαλὴ τοῦ θεανθρωπικοῦ σώματος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας Σεῖς ὑπάρχετε καὶ ἀντικατοπτρίζετε ἐν μὲν τῇ ἀρχιερατικῇ Σας ιδιότητι τὸν θεῖον χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας, ἐν δὲ τῇ πατρικῇ καὶ διδακτικῇ φυσιογνωμίᾳ Σας, τὸν ἐμπνευστὴν τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητός μας καὶ τὸν ὁδηγὸν ἐν τῇ πίστει καὶ ὁμολογοῦμεν τοῦτο ἐν βεβαιότητι¹¹. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ δανεισθῶ τὶς προαναφερθεῖσες σκέψεις καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Πατρός, προκειμένου νὰ ἐκφράσω τὰ συναισθήματα, τόσον τοῦ ὀμιλοῦντος, ὅσον καὶ τῶν ἀδελφῶν, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων καὶ τοῦ εὐγενοῦς λαοῦ μας διὰ τὸ πρόσωπόν Σας : «Σὺ πατήρ, σὺ ἀδελφός, σὺ νυμφίος, σὺ οἰκία, σὺ τροφή, σὺ ἱμάτιον, σὺ ῥίζα, σὺ θεμέλιος, πᾶν ὅπερ θέλομεν σύ·...σὺ καὶ φίλος, καὶ μέλος, καὶ κεφαλὴ, καὶ ἀδελφός, καὶ πάντα σύ. Σὺ πρεσβευτὴς πρὸς τὸν Θεὸν δι' ἡμᾶς. Τὶ πλέον θέλομεν;».¹²

Εὐχεσθε καὶ ἐσεῖς Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ Πατέρες, ἐσεῖς οἱ ὁποῖοι κατεφθάσατε σήμερα στὴν πολυύμνητον Πόλιν μας καὶ στὸν Θεομητορικὸν τοῦτον Ναόν, διότι, ἔχετε τὴν παρρησίαν τοῦ πρεσβεύειν πρὸς Κύριον ὡς Ἱεράρχαι Αὐτοῦ, νὰ μᾶς χαρίζη ὁ Ἅγιος Θεός τὸν Πατέρα καὶ Δεσπότην μας, «σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας Αὐτοῦ.» Ἀμήν!

Αρχιμανδρίτης Ευθύμιος Θεοδωρόπουλος
Προϊστάμενος Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίας Αἰκατερίνης Καλαμάτας

¹¹ Πρβλ., Χρυσ. Κωνσταντινίδου, Μητροπολίτου Μύρων, *Τάδε λέγει Πατριαρχικός Ἄμβων...* ἐκδ. ΤΕΡΤΙΟΣ, Κατερίνη 1991, σ. 22.

¹² Πρβλ., Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, *Ὁμιλία οστ'εῖς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον*, ΕΠΕ, 12, 34.